

Mohorjeva družba Celovec / Izšla je knjiga Branka Cestnika Manj, boljše, tiše - Komentarji in razmišljanja

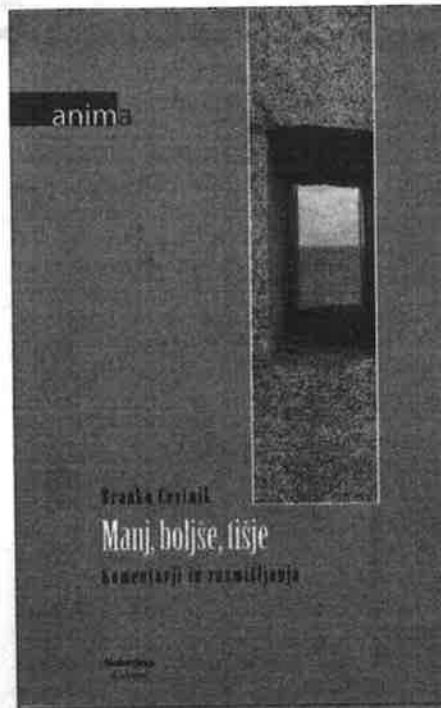
Branko Cestnik se v zadnjih letih pojavlja kot eno vidnejših imen med slovenskimi krščanskimi misleci. Kljub temu da je star več kot tdeset let, ga lahko uvrstimo med mlado generacijo. Žal, slovensko krščansko občestvo lajših ne premore veliko ozima s svojim razmišljanjem ladi misleci (še) ne izstopajo volj. V primerjavi s starejšimi slovenskimi teologi, med katerimi gre prav gotovo omeniti Antona Stresa, dr. Ivana Štuceca in dr. Edvarda Kovača, Cestnik nima za seboj kake akademske kariere. Podobno kot egovi starejši kolegi pa se je nel možnost šolati na preiznih univerzah po Evropi. ovativen je (ker to mora biti)

tudi po svojem načinu komunikacije, razmišljanja namreč objavlja na spletu, in sicer na svojem blogu, ki je dosegljiv na naslovu <http://branenacesti.blogspot.si/>.

O Branku Cestniku tokrat pišemo, ker je pri Mohorjevi Celovec pred kratkim izšla njegova zbirka z naslovom *Manj, boljše, tiše - Komentarji in razmišljanja*. Poleg omenjenega bloga je namreč Cestnik dejaven kot pisec v slovenskem katoliškem tedniku Družina, veliko dela pa opravlja na področju mladinske pastorale, predvsem pri skavtih. O tem, kdaj se je rodil, imamo dva različna podatka. Na knjigi namreč piše, da leta 1960, spletni viri pa nam pri našajo letnico 1965. Cestnik se

Štajerec, saj izvira iz Zgornje Hajdine pri Ptujju.

Če nam je dovoljeno malce splošneje pogledati, od kod izhajajo uvodoma omenjeni štirje, pa tudi mnogi drugi, danes že pokojni slovenski krščanski misleci, se nam odstre prostrana štajerska dežela, od Celja do Slovenskih goric in Haloz. K njim lahko namreč dodamo še nekatere pokojne, kot so, denimo, Anton Trstenjak, Edvard Kocbek, Stanko Janežič, Vekoslav Grmič in še mnogi drugi. Mnogi Cestnika uvrščajo med levico, torej med tako imenovane "grmičevce". Ob branju njegovih kolumn oziroma zapisov, ki so objavljeni v knjigi, lahko takoj opazimo, da ne izbira kakih preveč teoloških ozi-

Pisec se vsekakor loteva marsičesa, predvsem seveda aktualnih tem. Pri nekaterih je nepopustljiv, takšna je, denimo, teorija spola ali vloga krščanstva v Evropi. Posebno močno opozarja na razliko med Evropo in islamskim svetom. Prva je do kraja sekularizirana, drugi pa še vedno močno živi verski element. Kristjan je na pol poti med obema. Z laičnim Evropejcem je brat po izročilu in družbi, z muslimanom pa po verovanju. Cestnik piše tudi o ženskem vprašanju, ki je v cerkvenih krogih velikokrat prezrto.

Da tudi v krščanskih vrstah ni vse, kakor bi moralo biti, če bi vsi sledili evangeliju, pričajo tudi njegove razprave o Kristusovi legiji, ki je postala že prava sekta in v okviru katere je prihajalo do nasilja in zlorab. Posebno poglavje Cestnik namenja skavtom, saj jih marsikdo v Cerкви vidi kot nekaj, kar ne sledi pravim smernicam, in so zato velikokrat potisnjeni na stranski tir oziroma imajo vlogo drugotnega pomena. Pisec pa ostaja neomajen pri tem, da brani cerkveno občestvo. Prepričan je, da je teorija o celibatu kot viru za spolne zlorabe otrok povsem iz trte izvita, saj se zlorabe dogajajo tudi marsikje drugje. V nekaterih naprednejših deželah take

škandale raziščejo do konca, medtem ko se v Sloveniji postavi pod reflektor le Cerkev.

Kam naj se katoličani postavijo politično? Že tradicionalno je veren človek bliže desnici kakor levici, preveč načelna drža pa za kristjana ni vedno priporočljiva, še pravi Cestnik. V zadnjem razdelku (v knjigi so skupno trije) avtor obravnava nekatere vidike, med katerimi niso ravno vsi povezani s krščanstvom. Tako je, denimo, pereča problematika odliva delovne sile v Avstrijo, ki se pojavlja predvsem na Štajerskem oziroma ob severni meji. Zanimive pa so tudi razprave o položaju krščanstva v Evropi, predvsem odnosi med katoliškim jugozahodom in pravoslavnim vzhodom. Če je res, da se je to vprašanje načelno rešilo že v začetku druge polovice dvajsetega stoletja s papežem Janezom XXIII., ki se je srečal s carigrajskim patriarhom, s katerim sta skupno preklicala medsebojno izobčenje iz začetka drugega tisočletja, je treba pri odnosih z vzhodom nujno upoštevati še Moskvo oziroma, kakor ga imenuje Cestnik, tretji Rim.

Če ob koncu pogledamo še vsebinsko razdelitev knjige, bomo takoj opazili, da se zapisi ne vrstijo po kronološkem zaporedju, ampak jih zaobjemajo omenjeni trije večji sklopi (*Verska vprašanja*, *Družbena vprašanja* in *Sprotnosti*). Razdelitev daje bralcu nekoliko večjo preglednost, posamezne zapise pa je moč brati tudi kot samostojne enote, saj so kot taki tudi nastali.

Primož Sturman

TRST / Predstavitev dela Marija Čuka Molc koloradskih hroščev

Zdrava kritika naši družbi v vsebinsko večplastnem romanu

V ponedeljek, 21. novembra 2016, se je ob 18. uri v prostorih Tržaškega nižnjega središča, ko so knjigarji izjemoma odprli in dali na azpolago prav za to predstavitev nize. zbralo mnogo ljudi, da bi

nim opisom dela. Novi roman je povezoval z različnimi literarnimi deli, še najbolj je poudaril sličnost s Cankarjevimi dramami ali različni njegovimi junaki. Primerjal je pričujoči roman s satirično komedijo *Afrika ali na svoji*

presojajo situacije naše slovenske narodne skupnosti, ki le životari in ima mnoge zadeve nedorečene. Že sam naslov romana je nalašč izzivalen.

Po uradni predstavitvi je urednica Nadia Roncelli spodbudila

roma abstraktnih tem, ampak se s svojo besedo zapiči tako rekoč v srčiko družbenega dogajanja. V knjigi objavljena besedila so v glavnem novega datuma, saj so nastala med letoma 2013 in 2016. Za dogajanje v katoliški Cerкви je to obdobje seveda zelo pomembno, saj je v začetku leta 2013 svoj pontifikat nastopil papež Frančišek, ki je zaradi svojega južnoameriškega porekla posebno občutljiv na socialne teme.